Цикл

В обіймах хмар мовчали скелі...
І хмари так казали їм:
"О любі сестри, полетім
В краї щасливі і веселі..."
В обіймах хмар мовчали скелі...
І хмари тихо полетіли...
І сльози сріблились на них...
І ніби сльози, з скель німих
Каміння, котячись, сіріли...
І хмари тихо полетіли...

* * *

Літній вечір... Гори в млі,
В золоті вершини...
А під ними ллється десь
Пісня України.
Гасне вечір... Сон обняв...
А між горами літа
Пісня України.
Ніч давно... Заснуло все...
Тільки море плине,
Та щебече понад ним
Пісня України.

* * *

Вічне море вічно ллється,
Не спиняється й на мить,
То об скелі сірі б'ється,
То пісні свої шумить...

Чом же я не вільне море,
Чом мовчу я цілі дні?!
Чом так тяжко люте горе
Груди стискує мені?..

* * *

Я на камені над морем,
Легко, весело мені...
Я співаю пісню морю,
І воно мені співа...

Вечоріє... В хмарах гори,
Обнімає землю сон,
А мій дужий спів лунає
І гуде над шумом хвиль.

Проспівав я пісню морю,
Ліг на камінь і лежу...
Ніби пісня, ллється море,
Ніби рими, хвилі б'ють.

* * *

Вийди, о, вийди! Я жду тебе, жду!
Тихо, і ясно, і пусто в саду.
Сплять кипариси, дрімають гранати,
Ніч розкидає сріблястії шати".

Кедр до мімози схилився і спить,
Ніжно мімоза щось кедру шумить.
Море купається в місячнім світлі,
Дихають важко троянди розквітлі.

Вийди, о, вийди! Я жду тебе, жду!
Тихо, і ясно, і пусто в саду...
Сплять кипариси, дрімають гранати,
Ніч над землею розкинула шати.

* * *

Осріблені місяцем гори блищать,
їм кедри і сосни казки шелестять,
І дивні пісні їм співають вітри,
Що нишком підслухали в моря, згори

Осяяні місяцем, гори блищать,
Осріблені місяцем, сосни шумлять,
А море і сердиться, й лає вітри,
Що нишком його підслухають згори

* * *

Коли на крилах хмари злотні
На землю вечір принесуть,
Вони летять на верхогір'я
І там солодкий спокій п'ють.

Вони летять на верхогір'я
Прощатись з сонцем золотим,
Йому "Добраніч!" посилати,
Мінятись усміхами з ним.

Вони летять на верхогір'я,
Щоб сонце вдосвіта зустріть,
Щоб знов покинуть вранці землю
І знов по вечір полетіть.